Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 967/2006

z dnia 29 czerwca 2006 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do pozakwotowej produkcji cukru

(Dz.U. L 176 z 30.6.2006, str. 22)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1913/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r.	L 365	52	21.12.2006

▼B

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 967/2006

z dnia 29 czerwca 2006 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do pozakwotowej produkcji cukru

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ([1]), w szczególności jego art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 lit. c) i ust. 2 lit. d),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 12 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przewiduje, że produkcja w ilości przekraczającej kwotę może zostać użyta do wytworzenia pewnych produktów, przeniesiona na kolejny rok gospodarczy, wykorzystana w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej ([2]) lub wywieziona w ramach limitu ilościowego.

(2) Artykuł 15 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przewiduje pobieranie opłat naliczanych w stosunku do ilości nadwyżek cukru, nadwyżek izoglukozy i nadwyżek syropu inulinowego nieprzeniesionych, niewywiezionych ani niewykorzystanych w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych, jak również w stosunku do ilości cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej oraz przemysłowego syropu inulinowego, w stosunku do których w terminie, który zostanie ustalony, nie dostarczono dowodu, że zostały przetworzone na jeden z produktów określonych w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, oraz w stosunku do ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wycofanych z rynku zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia, w stosunku do których nie zostały spełnione zobowiązania określone w art. 19 ust. 3.

(3) Stawkę powyższej opłaty należy ustalić na wysokim poziomie w celu uniknięcia kumulacji produkcji w ilości przekraczającej kwotę, która mogłaby spowodować zakłócenie rynku. Wydaje się stosowne ustalenie stałej opłaty na poziomie należności przywozowych za przywóz cukru białego.

(4) W odniesieniu do cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego produkowanych w ilości przekraczającej kwotę należy ustanowić pewne przepisy na wypadek zniszczenia i/lub niemożności odzyskania produktu oraz na wypadek zaistnienia siły wyższej uniemożliwiającej użycie produktów, jak przewidziano w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

(5) Artykuł 17 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przewiduje zatwierdzanie przedsiębiorstw przetwarzających cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy na jeden z produktów zawartych w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia. Należy sprecyzować treść wniosku o zatwierdzenie, który przedsiębiorstwa przetwarzające muszą przedstawić właściwym organom państw członkowskich. Należy

([1]) Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1.
([2]) Dz.U. L 42 z 14.2.2006, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 318/2006.

▼B

określić zobowiązania, które przedsiębiorstwa te powinny podjąć w zamian za przyznanie zatwierdzenia, w szczególności obowiązek prowadzenia aktualnego rejestru surowców wchodzących, przetwarzanych i wychodzących w formie przetworzonych produktów. W celu zapewnienia poprawnego funkcjonowania zarządzania cukrem przemysłowym, izoglukozą przemysłową i przemysłowym syropem inulinowym należy przewidzieć kary wobec tych przedsiębiorstw przetwarzających, które nie wypełniają swoich obowiązków lub zobowiązań.

(6) Należy określić warunki użycia cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej i przemysłowego syropu inulinowego, o których mowa w art. 12 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 318/2006, w szczególności w zakresie umów na dostawy surowców, zawieranych pomiędzy przedsiębiorstwami produkującymi i przedsiębiorstwami przetwarzającymi, jak również ustanowić listę produktów, określonych w tej literze, zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte w dziedzinie dostaw cukru dla przemysłu chemicznego i farmaceutycznego.

(7) W celu zwiększenia efektywności systemu kontroli należy ograniczyć użycie cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej i przemysłowego syropu inulinowego do sprzedaży bezpośredniej pomiędzy zatwierdzonym przedsiębiorstwem produkującym i zatwierdzonym przedsiębiorstwem przetwarzającym.

(8) W celu ułatwienia użycia cukru przemysłowego oraz dostępu do tego surowca potencjalnym użytkownikom, należy zezwolić producentom na zastąpienie danej ilości jego cukru przemysłowego cukrem wyprodukowanym przez innego producenta mającego siedzibę, w danym przypadku, w innym państwie członkowskim. Jednakże możliwość ta może zostać przyznana jedynie pod warunkiem, że w sposób właściwy zagwarantowane zostaną dodatkowe kontrole ilości produktu dostarczonego i faktycznie użytego przez przemysł. Decyzja o przyznaniu takiej możliwości musi zostać pozostawiona do uznania właściwych organów państw członkowskich, których ta sytuacja dotyczy.

(9) W celu zagwarantowania odpowiedniego użycia cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego należy przewidzieć odpowiednio wysokie kary dla przedsiębiorstwa przetwarzającego w celu uniknięcia ryzyka wykorzystania surowców do innych celów.

(10) Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przewiduje, że każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części nadwyżki swojej produkcji wykraczającej poza posiadaną kwotę cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, tak aby nadwyżki te były traktowane jako część produkcji z następnego roku gospodarczego. Skutkiem możliwości przeniesienia przez przedsiębiorstwo produkujące cukier całej produkcji cukru wykraczającej poza posiadaną kwotę jest bezpośrednie włączenie producentów buraków w podejmowanie decyzji o przeniesieniu, poprzez porozumienie międzybranżowe, o którym mowa w art. 6 tego rozporządzenia.

(11) Produkcja izoglukozy odbywa się stale przez cały rok i jest to produkt, który nie nadaje się do przechowywania. Z uwagi na te cechy decyzje o przeniesieniu mogą być podejmowane *a posteriori* przez przedsiębiorstwa produkujące izoglukozę.

(12) Ze względu na kontrolę ilości i miejsca przeznaczenia, w odniesieniu do cukru wykorzystywanego w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych, należy przewidzieć jego bezpośrednią sprzedaż przez przedsiębiorstwo produkujące przedsiębiorstwu z regionu najbardziej oddalonego, zgodnie z warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 793/2006 z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonawczych do

▼B

rozporządzenia Rady (WE) 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej [1]. Poprawne zastosowanie obydwu systemów wymaga bliskiej współpracy pomiędzy organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za produkcję cukru, w kompetencjach których znajduje się zarządzanie nadwyżkami cukru oraz władzami regionów najbardziej oddalonych, w kompetencjach których znajduje się zarządzanie szczególnym systemem dostaw.

(13) Wywóz musi być prowadzony w oparciu o pozwolenia na wywóz bez refundacji, wydawane zgodnie z art. 23 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, oraz, w przypadku cukru, w ramach kontyngentów otwieranych przez Komisję przy uwzględnieniu zobowiązań Wspólnoty w ramach Światowej Organizacji Handlu. Ze względów administracyjnych jako dowodu wywozu należy używać dokumentów przewidzianych dla wywozu w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych [2]. Państwa członkowskie muszą przeprowadzać kontrole bezpośrednie zgodnie z zasadami przewidzianymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2090/2002 z dnia 26 listopada 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 386/90 w sprawie kontroli bezpośrednich przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do refundacji [3].

(14) W celu zapewnienia przejrzystości i jasności prawnej należy uchylić z dniem 1 lipca 2006 r. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę [4], rozporządzenie Komisji (EWG) nr 65/82 z dnia 13 stycznia 1982 r. ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia cukru na następny rok gospodarczy [5] i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1265/2001 z dnia 27 czerwca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do przyznawania refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowych stosowanych w przemyśle chemicznym [6].

(15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

[1] Dz.U. L 145 z 31.5.2006, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 852/2006 (Dz.U. L 158 z 10.6.2006, str. 9).
[2] Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 410/2006 (Dz.U. L 71 z 10.3.2006, str. 7).
[3] Dz.U. L 322 z 27.11.2002, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1454/2004 (Dz.U. L 269 z 17.8.2004, str. 9).
[4] Dz.U. L 262 z 16.9.1981, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 95/2002 (Dz.U. L 17 z 19.1.2002, str. 37).
[5] Dz.U. L 9 z 14.1.1982, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2223/2000 (Dz.U. L 253 z 7.10.2000, str. 15).
[6] Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 63. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 493/2006 (Dz.U. L 89 z 28.3.2006, str. 11).

▼B

ROZDZIAŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki użycia lub przeniesienia produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przewyższającej kwotę, jak również zasady dotyczące opłaty za nadwyżki zgodnie z tytułem II, rozdział 3 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) „surowiec” oznacza cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy;

b) „surowiec przemysłowy” oznacza cukier przemysłowy, izoglukozę przemysłową lub przemysłowy syrop inulinowy w rozumieniu art. 2 ust. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 318/2006;

c) „producent” oznacza przedsiębiorstwo produkujące surowce, zatwierdzone zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 318/2006;

d) „przetwórca” oznacza przedsiębiorstwo przetwarzające surowce na jeden lub kilka produktów wymienionych w Załączniku, zatwierdzone zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Ilości surowców i surowców przemysłowych wyrażane są w tonach odpowiadających tonom cukru białego lub, w przypadku izoglukozy, w tonach substancji suchej.

ROZDZIAŁ II

OPŁATA

Artykuł 3

Wysokość

1. Opłata przewidziana w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 zostaje ustalona na kwotę 500 EUR za tonę.

2. Przed dniem 1 maja następującym po roku gospodarczym, w którym wyprodukowano nadwyżkę, państwo członkowskie informuje producentów o całkowitej kwocie opłaty do uiszczenia. Opłata ta jest płacona przez tychże producentów przed dniem 1 czerwca tego samego roku.

3. Ilość produktu, której dotyczyła uiszczona opłata, uważa się za sprzedaną na rynku wspólnotowym.

Artykuł 4

Nadwyżka podlegająca opłatom

1. Opłata pobierana jest od producentów od ilości produkcji przewyższającej wartość posiadanej kwoty produkcyjnej na dany rok gospodarczy.

Opłata nie jest jednak pobierana od nadwyżek produkcji, o których mowa w ust. 1, które zostały:

▼B

a) dostarczone do przetwórcy przed dniem 30 listopada następnego roku gospodarczego w celu przetworzenia ich na produkty wymienione w Załączniku;

b) przeniesione zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 i, w przypadku cukru, magazynowane przez producenta do ostatniego dnia danego roku gospodarczego;

c) dostarczone przed dniem 31 grudnia następnego roku gospodarczego w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych przewidzianym w tytule II rozporządzenia (WE) nr 247/2006;

d) wywiezione przed dniem 31 grudnia następnego roku gospodarczego na podstawie pozwolenia na wywóz;

e) zniszczone lub uszkodzone bez możliwości ich odzyskania w warunkach uznanych przez właściwe organy danego państwa członkowskiego.

2. Każdy producent cukru przekazuje właściwym organom państwa członkowskiego, przez które został zatwierdzony, do dnia 1 lutego danego roku gospodarczego, informacje dotyczące ilości wyprodukowanego cukru przewyższającego jego kwotę produkcyjną.

Każdy producent cukru przekazuje również, w stosownych przypadkach, przed końcem każdego następnego miesiąca roku gospodarczego, korekty tej produkcji, zaistniałe w miesiącu poprzedzającym ten rok.

3. Państwa członkowskie określają i przekazują Komisji, najpóźniej do dnia 30 czerwca, informacje na temat ilości, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, całości nadwyżek oraz opłat pobranych za poprzedni rok gospodarczy.

4. Jeśli w przypadku zaistnienia siły wyższej działania, o których mowa w ust. 1 lit. a), c) i d), nie mogą zostać zrealizowane w przewidzianym terminie, właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego wyprodukowano nadwyżki cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, podejmują stosowne środki konieczne ze względu na okoliczności, na które powołuje się zainteresowany.

ROZDZIAŁ III

UŻYCIE PRZEMYSŁOWE

Artykuł 5

Zatwierdzanie

1. Właściwe organy państw członkowskich zatwierdzają, na ich wniosek, przedsiębiorstwa dysponujące możliwościami użycia surowców przemysłowych do produkcji jednego z produktów wymienionych w Załączniku i które zobowiązują się w szczególności do:

a) prowadzenia rejestrów zgodnie z art. 11;

b) przedstawienia, na żądanie tych organów, wszelkich informacji lub dokumentów zaświadczających dotyczących zarządzania oraz kontroli pochodzenia i użycia wymienionych surowców;

c) poddania się odpowiednim kontrolom administracyjnym i bezpośrednim ze strony tych organów.

2. Wniosek o zatwierdzenie zawiera informacje dotyczące zdolności produkcyjnej, techniczne współczynniki przetwarzania surowców oraz precyzyjny opis produktu, który ma być wytwarzany. Dane są szacowane dla jednej fabryki.

▼B

Właściwe organy państw członkowskich podejmują środki konieczne dla upewnienia się o wiarygodności technicznych współczynników przetwarzania surowców.

Współczynniki te są określane na podstawie testów przeprowadzanych w przedsiębiorstwie przetwarzającym. Wobec braku współczynników właściwych danemu przedsiębiorstwu weryfikacja opiera się na współczynnikach określonych w prawodawstwie wspólnotowym lub, w przypadku ich braku, na współczynnikach ogólnie przyjętych przez dany sektor przemysłu przetwórczego.

3. Zatwierdzenie jest przyznawane w odniesieniu do produkcji jednego lub kilku produktów gatunkowych. Zostaje ono cofnięte, jeśli stwierdzono, że jeden z warunków przewidzianych w ust. 1 nie jest spełniany. Cofnięcie zatwierdzenia może nastąpić w roku gospodarczym, jednak nie działa ono z mocą wsteczną.

Artykuł 6

Umowy dostawy

1. Surowce przemysłowe są objęte umową dostawy, o której mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, podpisywaną pomiędzy producentem i przetwórcą, który gwarantuje ich użycie na obszarze Wspólnoty w celu wytwarzania produktów wymienionych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Umowa dostawy surowców przemysłowych zawiera co najmniej następujące informacje:

a) nazwy, adresy i numery zatwierdzenia stron umawiających się;

b) czas trwania umowy i ilości każdego surowca, który ma zostać dostarczany w danym okresie dostawy;

c) ceny, informacje dotyczące jakości i wszelkie warunki mające zastosowanie przy dostawach surowców;

d) zobowiązanie producenta do dostarczania surowców pochodzących z jego produkcji pozakwotowej oraz zobowiązanie przetwórcy do używania dostarczonych ilości wyłącznie do wytwarzania jednego lub więcej produktów, których dotyczy posiadane przez niego zatwierdzenie.

3. Jeśli producent i przetwórca stanowią część tego samego przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwo to sporządza umowę dostawy *pro forma* zawierającą wszystkie informacje wymienione w ust. 2 z wyłączeniem ceny.

4. Producent przekazuje kopie wszystkich umów właściwym organom państwa członkowskiego, które dokonały jego zatwierdzenia, oraz właściwym organom państwa członkowskiego, które zatwierdziły przetwórcę, przed pierwszą dostawą zrealizowaną w ramach danej umowy. Kopia nie musi określać ceny, o których mowa w ust. 2 lit. c).

Artykuł 7

Równoważność

1. Od początku każdego roku gospodarczego do momentu, w którym produkcja osiągnie kwotę, producent może, w ramach umów dostawy, o których mowa w art. 6, zastąpić surowiec przemysłowy przez surowiec wyprodukowany przez niego w ramach kwoty.

2. Na wniosek danego producenta surowiec wyprodukowany w ramach kwoty i dostarczony zgodnie z ust. 1 zostaje ujęty w księgach rachunkowych jako surowiec przemysłowy, dostarczony przetwórcy, jak przewidziano w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. a), dla tego samego roku gospodarczego.

▼B

3. Właściwe organy państw członkowskich mogą przyjąć, na wniosek zainteresowanych, że ilość cukru wyprodukowana we Wspólnocie przez innego producenta może zostać dostarczona w zastępstwie cukru przemysłowego. W takim przypadku cukier dostarczony przetwórcy, jak przewidziano w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. a), zostaje ujęty w księgach rachunkowych jako surowiec przemysłowy, dostarczony dla tego samego roku gospodarczego.

Właściwe organy danych państw członkowskich zapewniają koordynację czynności kontrolnych i nadzór nad tymi działaniami.

Artykuł 8

Dostawa surowców

Na podstawie dokumentacji dotyczącej dostaw, o której mowa w art. 9 ust. 1, producent podaje co miesiąc właściwym organom państwa członkowskiego, które go zatwierdziły, ilości surowców dostarczone w poprzednim miesiącu z tytułu każdej z umów dostawy, podając, w razie potrzeby, ilości dostarczone zgodnie z art. 7 ust. 1 lub 3.

Ilości, o których mowa w akapicie pierwszym, są uznawane za dostarczone w rozumieniu art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. a).

Artykuł 9

Obowiązki przetwórcy

1. W momencie każdej dostawy przetwórca przekazuje danemu producentowi dokumentację dotyczącą dostaw surowców przemysłowych z tytułu umowy dostawy, o której mowa w art. 6, potwierdzającą dostarczoną ilość.

2. Przed końcem piątego miesiąca następującego po każdej dostawie przetwórca przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego dowód na użycie surowców przemysłowych do wytwarzania produktów zgodnie z zatwierdzeniem, o którym mowa w art. 5, i umową dostawy, o której mowa w art. 6. Dowód ten obejmuje przede wszystkim wpisanie do rejestrów ilości danych produktów, który to wpis następuje automatycznie w trakcie lub po zakończeniu procesu produkcji.

3. Jeśli przetwórca nie przedstawił dowodu zgodnie z ust. 2, płaci on kwotę w wysokości 5 EUR za tonę danej dostawy i dzień spóźnienia, które naliczane jest od końca piątego miesiąca następującego po dostawie.

4. Jeśli przetwórca nie przedstawił dowodu, o którym mowa w ust. 2, przed końcem siódmego miesiąca następującego po każdej dostawie, dana ilość uznawana jest za zawyżoną do celów zastosowania art. 13. Zatwierdzenie przetwórcy jest wycofywane na okres od trzech do sześciu miesięcy, w zależności od powagi sytuacji.

Artykuł 10

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie informują Komisję:

a) najpóźniej pod koniec drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu o ilości dostarczonego surowca przemysłowego;

b) najpóźniej pod koniec miesiąca listopada w odniesieniu do poprzedniego roku gospodarczego:

   — o ilości dostarczonego surowca przemysłowego, szacowanej w ilości cukru białego, cukru surowego, syropu cukrowego i izoglukozy,

▼B

— o ilości użytego surowca przemysłowego, szacowanej po pierwsze w ilości cukru białego, cukru surowego, syropu cukrowego i izoglukozy oraz po drugie – stosownie do produktów wymienionych w Załączniku,

— o ilości produktów dostarczonych zgodnie z art. 7 ust. 3.

Artykuł 11

Rejestr prowadzony przez przetwórcę

Właściwe organy państwa członkowskiego określają rejestry, które musi prowadzić przetwórca, oraz częstotliwość dokonywania wpisów, które powinno odbywać się co najmniej raz na miesiąc.

Rejestry te, przechowywane przez przetwórcę co najmniej przez 3 lata następujące po roku bieżącym, muszą zawierać co najmniej następujące informacje:

a) ilości różnych surowców zakupionych w celu przetworzenia;

b) ilości surowców przetworzonych oraz ilości i rodzaj produktów gotowych, produktów podobnych i produktów ubocznych z nich otrzymanych;

c) straty spowodowane przetworzeniem;

d) ilości zniszczone oraz uzasadnienie ich zniszczenia;

e) ilości i rodzaj produktów sprzedanych lub cedowanych przez przetwórcę.

Artykuł 12

Kontrole przetwórcy

1. W każdym roku gospodarczym właściwe organy państw członkowskich przeprowadzają kontrolę u co najmniej 50 % zatwierdzonych przedsiębiorstw przetwarzających, wybranych na podstawie analizy ryzyka.

2. Kontrole obejmują analizę procesu przetwarzania, sprawdzenie dokumentów handlowych i bezpośrednią weryfikację stanów magazynowych, w celu upewnienia się co do zgodności pomiędzy dostawami surowca z ilością produktów gotowych, produktów podobnych i produktów ubocznych.

Kontrole mają na celu upewnienie się co do dokładności instrumentów pomiarowych i analiz laboratoryjnych używanych do określania dostaw surowców, ich wejścia do produkcji, produktów otrzymanych i zmian stanu magazynowego.

Jeśli właściwe organy państwa członkowskiego przewidziały, że niektóre elementy kontroli mogą być realizowane na podstawie próbki, musi ona zapewniać rzetelny i reprezentatywny poziom kontroli.

3. Każda kontrola stanowi przedmiot sprawozdania z kontroli podpisanego przez kontrolera, zawierającego dokładny opis różnych elementów kontroli. Sprawozdanie to zawiera w szczególności:

a) datę kontroli i obecne przy niej osoby;

b) okres i ilości objęte kontrolą;

c) techniki kontroli, włączając w to, w miarę potrzeby, odniesienie do metod pobierania próbek;

d) wyniki kontroli i podane zalecenia;

e) ocenę znaczenia, rozmiaru, stopnia trwałości i czasu trwania ewentualnie stwierdzonych braków i niezgodności, jak również wszelkie

▼B

elementy, które należy uwzględnić przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu kary.

Każde sprawozdanie z kontroli jest archiwizowane i przechowywane przez co najmniej 3 lata następujące po roku, w którym przeprowadzono kontrolę, w sposób ułatwiający dostęp do niego służbom kontrolnym Komisji.

Artykuł 13

Kary

1. W przypadku stwierdzenia niezgodności pomiędzy rzeczywistym stanem magazynowym, stanem magazynowym wpisanym do rejestru i dostawami surowców lub w przypadku braku dokumentów pozwalających na ustalenie zgodności pomiędzy tymi elementami zatwierdzenie przetwórcy jest wycofywane na okres ustalany przez państwa członkowskie, nie krótszy jednak niż trzy miesiące, licząc od daty stwierdzenia niezgodności. W okresie wycofania zatwierdzenia przetwórca nie może przyjmować dostaw surowców przemysłowych, może jednak wykorzystywać surowce przemysłowe dostarczone przed dniem wycofania zatwierdzenia.

W przypadku zadeklarowania zawyżonej ilości użytych surowców, przetwórca jest zobowiązany do uiszczenia opłaty w kwocie 500 EUR za tonę zawyżonej ilości.

2. Zatwierdzenie nie jest cofane zgodnie z ust. 1, jeśli niezgodność pomiędzy rzeczywistym stanem magazynowym i stanem magazynowym wpisanym do rejestrów magazynowych wynika z zaistnienia siły wyższej lub jest mniejsza niż 5 % wagi skontrolowanych surowców lub wynika z przeoczenia bądź zwykłych błędów administracyjnych, pod warunkiem że przedsięwzięto kroki mające zapobiec podobnym pomyłkom w przyszłości.

ROZDZIAŁ IV

PRZENIESIENIE NADWYŻEK

Artykuł 14

Ilości przeniesione

Na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 producent może przenieść na następny rok gospodarczy ilość surowca niższą lub równą nadwyżce całości produkcji z bieżącego roku gospodarczego w porównaniu z przydzieloną kwotą, włączając w to ilości uprzednio przeniesione na ten rok gospodarczy zgodnie z tym artykułem lub wycofane z rynku zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia.

Artykuł 15

Przeniesienie nadwyżek cukru

1. Warunki przeniesienia nadwyżek cukru na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 są określone porozumieniem międzybranżowym, o którym mowa w art. 6 tego rozporządzenia, i dotyczą w szczególności ilości buraków, która odpowiada ilości cukru do przeniesienia oraz rozdzielenia tej ilości pomiędzy producentów buraków.

2. Buraki odpowiadające ilości przeniesionego cukru są kupowane przez dane przedsiębiorstwo po cenie co najmniej równej cenie minimalnej i na warunkach mających zastosowanie w odniesieniu do buraków dostarczonych na poczet produkcji w ramach kwoty danego roku gospodarczego, na który cukier jest przeniesiony.

▼B

Artykuł 16

Przeniesienie nadwyżek izoglukozy

Producent izoglukozy, który podejmuje decyzję o przeniesieniu z tytułu roku gospodarczego, informuje o swojej decyzji właściwe organy państwa członkowskiego, które go zatwierdziły, przed dniem 31 października następnego roku gospodarczego.

Artykuł 17

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie informują Komisję:

a) najpóźniej do dnia 1 maja o ilościach cukru buraczanego i syropu inulinowego z bieżącego roku gospodarczego, które mają zostać przeniesione na następny rok gospodarczy;

b) najpóźniej do dnia 15 lipca o ilościach cukru trzcinowego z bieżącego roku gospodarczego, które mają zostać przeniesione na następny rok gospodarczy;

c) najpóźniej do dnia 15 listopada o ilościach izoglukozy przeniesionych z poprzedniego roku gospodarczego.

ROZDZIAŁ V

SZCZEGÓLNY SYSTEM DOSTAW I WYWOZU

Artykuł 18

Regiony najbardziej oddalone

1. Nadwyżki surowca używane do celów szczególnego systemu dostaw zgodnie z art. 12 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 318/2006 i w ramach ograniczeń ilościowych ustanowionych przez programy, o których mowa w art. 24 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 247/2006, są objęte umową sprzedaży bezpośredniej pomiędzy producentem, który je wyprodukował, i operatorem wpisanym w jeden z rejestrów, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 793/2006.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, przewiduje w szczególności przekazanie między stronami:

a) deklaracji producenta potwierdzającej ilość nadwyżek surowca, dostarczoną z tytułu umowy;

b) deklarację danego operatora, potwierdzającą dostawę owych nadwyżek w ramach szczególnego systemu dostaw.

W przypadku nadwyżek surowców wnioskowi o zezwolenie na pomoc, o którym mowa w art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 793/2006, towarzyszy deklaracja producenta, o której mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. W polu 20 zezwolenia na pomoc umieszcza się zapis „cukier C: nieobjęty pomocą", o którym mowa w części F załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 793/2006.

Właściwe organy, które wystawiły zezwolenie na pomoc, przekazują kopię tego zezwolenia właściwym organom państwa członkowskiego, w którym został zatwierdzony producent.

Ilości surowców, w odniesieniu do których producent przedstawia deklarację, o której mowa w ust. 2 lit. b), i w odniesieniu do których dane państwo członkowskie dysponuje kopiami zezwolenia na pomoc, są uznawane za dostarczone w ramach szczególnego systemu dostaw, jak przewidziano w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. c).

▼B

Artykuł 19

Wywóz

1. Pozwolenia na wywóz, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. d), są wydawane stosownie do limitów ilościowych wywozu bez refundacji, które ustala Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

2. Nadwyżki są uznawane za wywiezione, jak przewidziano w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. d), jeśli:

a) produkt został wywieziony bez refundacji jako cukier biały, izoglukoza nieprzetworzona lub syrop inulinowy nieprzetworzony;

b) dane zgłoszenie wywozowe zostało zaakceptowane przez państwo członkowskie do wywozu przed dniem 1 stycznia następującym po końcu roku gospodarczego, w którym wyprodukowano nadwyżki surowca;

c) producent przedstawił właściwym organom państwa członkowskiego, do dnia 1 kwietnia następującego po roku gospodarczym, w którym wyprodukowano nadwyżkę:

   i) pozwolenie na wywóz wydane mu zgodnie z art. 23 rozporządzenia (WE) nr 318/2006;

   ii) dokumenty, o których mowa w art. 32 i 33 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, konieczne do zwolnienia zabezpieczenia;

   iii) deklarację poświadczającą, że wywożone ilości są zaksięgowane z tytułu nadwyżek, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit drugi lit. d) niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KOŃCOWE

▼M1

———————

▼B

Artykuł 21

Kontrole i krajowe środki wykonawcze

1. Państwo członkowskie przeprowadza bezpośrednie kontrole co najmniej pięciu procent:

a) przeniesionych ilości cukru, o których mowa w art. 14;

b) ilości surowców dostarczonych w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 18;

c) zgłoszeń wywozowych, o których mowa w art. 19, zgodnie z zasadami przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 2090/2002.

2. Państwo członkowskie przekazuje Komisji, najpóźniej do dnia 30 marca następującego po danym roku gospodarczym, roczne sprawozdanie dotyczące przeprowadzonych kontroli, w szczególności kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu oraz w art. 12, określające w odniesieniu do każdej kontroli stwierdzone znaczące i nieznaczące niezgodności oraz przedsięwzięte środki i zastosowane kary.

3. Państwa członkowskie podejmują wszelkie działania konieczne dla prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia i mogą stosować odpowiednie kary na poziomie krajowym w stosunku do operatorów biorących udział w procedurze.

▼B

4. Państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu zapewnienia skuteczności kontroli oraz weryfikacji autentyczności przedstawianych dokumentów i wiarygodności wymienianych danych.

Artykuł 22

Uchylenie

Rozporządzenia (EWG) nr 65/82, (EWG) nr 2670/81 i (WE) nr 1265/2001 uchyla się z dniem 1 lipca 2006 r.

Rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 i (WE) nr 1265/2001 pozostają w mocy w odniesieniu do produkcji z roku gospodarczego 2005/2006.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK

Kod NC	Opis towarów
1302 32	– – Śluzy i zagęszczacze, nawet modyfikowane, pochodzące z chleba świętojańskiego, nasion chleba świętojańskiego lub z nasion rośliny guar
1302 39 00	– – Pozostałe
ex 1702 60 95	– – Syropy do rozprowadzania i syrop do produkcji „Rinse Appelstroop”
2102 10	– Drożdże aktywne
ex 2102 20	– – Drożdże nieaktywne
2207 10 00	– Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej
ex 2207 20 00	– Alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone
ex 2208 40	– Rum
ex 2309 90	– Produkty o zawartości co najmniej 60 % lizyny w substancji suchej
29	Chemikalia organiczne z wyjątkiem produktów objętych pozycją 2905 43 00 i 2905 44
3002 90 50	– – Hodowle mikroorganizmów
3003	Leki (z wyłączeniem produktów objętych pozycją 3002, 3005 lub 3006) złożone z dwóch lub więcej składników, które zmieszano do celów terapeutycznych lub profilaktycznych, ale niepakowane w odmierzone dawki ani do postaci lub w opakowania do sprzedaży detalicznej
3004	Leki (z wyłączeniem produktów objętych pozycją 3002, 3005 lub 3006) złożone z produktów zmieszanych lub niezmieszanych do celów terapeutycznych lub profilaktycznych, pakowane w odmierzone dawki lub do postaci lub w opakowania do sprzedaży detalicznej
3006	Produkty farmaceutyczne wymienione w uwadze 4 do działu 30 Nomenklatury Scalonej
3203 00 90	– Środki barwiące pochodzenia zwierzęcego oraz preparaty na ich bazie
ex 3204	– Środki barwiące organiczne syntetyczne i preparaty wymienione w uwadze 3 do działu 32 Nomenklatury Scalonej, na bazie środków barwiących organicznych syntetycznych
ex 35	Substancje białkowe, skrobie modyfikowane, kleje, enzymy z wyłączeniem produktów objętych pozycją 3501 i podpozycjami 3505 10 10, 3505 10 90 i 3505 20
ex 38	Produkty chemiczne różne, z wyłączeniem produktów objętych pozycją 3809 i podpozycją 3824 60 00
ex 39	Tworzywa sztuczne i artykuły z nich wykonane:
3901–3914	– Formy podstawowe
ex 6809	Artykuły z gipsu lub z mieszanek na bazie gipsu – płyty, arkusze, tafle, płytki i podobne artykuły